

Sygnatura akt I C 917/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 grudnia 2017r.

Sąd Rejonowy w Kamiennej Górze I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Marek Dziwiński

Protokolant: Aneta Bącal

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 22 grudnia 2017r. w K.

sprawy z powództwa easyDEBT Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W.

przeciwko J. P.

o zapłatę

I powództwo oddała,

II zasądza od strony powodowej easyDEBT Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. na rzecz pozwanej J. P. kwotę 1.817,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 917/17

UZASADNIENIE

Strona powodowa easyDEBT Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. wystąpiła z pozwem przeciwko J. P. żądając zasądzenia od pozwanej kwoty 5.569,00 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty i od kwoty 254,16 zł od dnia 25.06.2013 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenia kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Uzasadniając swoje żądanie strona powodowa podała, że pozwaną (...) Bank S.A. łączyła umowa bankowa z dnia 28 grudnia 2007 r. – umowa pożyczki, której pozwana nie spłaciła. Strona powodowa podała dalej, że w związku z naruszeniem przez pozwaną postanowień umowy, bank wypowiedział umowę przez co roszczenie banku o zwrot świadczenia stało się wymagalne. Strona powodowa podała dalej, że na podstawie umowy cesji wierzytelności z 24 marca 2017 r. nabyła od pierwotnego wierzyciela wierzytelność przysługującą względem pozwanej. Strona powodowa podała dalej, że na kwotę dochodzoną pozwem składają się: należność główna – 2.421,38 zł, skapitalizowane odsetki za okres od daty zawarcia umowy do jej rozwiązania – 142,06 zł, skapitalizowane odsetki za opóźnienie od dnia następującego po dniu rozwiązania umowy do 19.01.2017 r. – 2.838,44 zł, skapitalizowane odsetki liczone od 20.01.2017 do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu od niespłaconej należności głównej 2421,38 zł – 9,75 zł, opłaty i koszty – 158,20 zł. Odnosząc się do złożonego przez pozwaną zarzutu przedawnienia strona powodowa podniosła, że pozwana pismem z 28 września 2017 r. uznała roszczenie co do zasady jak i co do wysokości wnosząc o zawarcie ugody mającej na celu spłatę wierzytelności w ratach.

Pozwana J. P. wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie od strony powodowej na jej rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych

Pozwana podniosła zarzut przedawnienia wskazując, że przedmiotowa umowa została zawarta w dniu 28 grudnia 2007 r. a należność miała zostać spłacona w ciągu dwóch lat. Zdaniem pozwanej, skoro umowa została wypowiedziana

pozwanej w dniu 24 września 2008 r. to 3 letni okres przedawnienia upłynął 24 września 2011 r. Pozwana wskazała, że trzyletni termin przedawnienia w niniejszej sprawie wynika z tego że roszczenie wiąże się z prowadzeniem działalności gospodarczej przez udzielającego kredyt. Według pozwanej termin przedawnienia dotyczy także odsetek.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 28 grudnia (...). (...) Bank (...) S.A we W., poprzednik (...) Bank S.A. we W., zawarł z pozwaną J. P. umowę kredytu w wysokości 2.993,07 zł. Spłata należności wraz z odsetkami i innymi opłatami miała nastąpić w 24 ratach płatnych do dnia 28 każdego miesiąca począwszy od stycznia 2008 roku.

/dowód: umowa nr (...) z 28.12.2007 r. – k – 16/

J. P. nie spłacała należności w terminie w związku z tym Bank wypowiedział w dniu 24 września 2008 r. umowę.

/dowód: zawiadomienie o cesji wierzytelności – k 15/

W dniu 24 marca 2017 r. (...) Bank S.A. we W., następcą prawny (...) Bank (...) S.A we W., zbył swoje wierzytelności na rzecz easyDEBT Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W.. Kupujący nabył wierzytelność w stosunku do pozwanej J. P. opiewającą na kwotę 5.560,08 zł

/dowód: umowa sprzedaży wierzytelności – k – 18-21, elektroniczny załącznik do umowy przelewu wierzytelności – k - 17/

Pismem 19 kwietnia 2017 r. strona powodowa zawiadomiła pozwaną o zmianie wierzyciela i nabyciu wierzytelności Banku w stosunku do J. P. i wezwała ją do zapłaty w terminie do 3 maja 2017 r. kwoty 6.845,87 zł.

/dowód: zawiadomienie o cesji wierzytelności – k – 15/

W związku z wezwaniem z Kancelarii (...) o zapłatę kwoty 175,00 zł, J. P. prosiła o ugodę dotyczącą zobowiązania opiewającego na kwotę 1.467,70 zł, zobowiązując się zapłacić przesłać kwotę 175,00 zł do dnia 31 października 2017 r. Rzeczywiście wpłaciła tę kwotę w dniu 27.10.2017 r. lecz dotyczyła ona najprawdopodobniej innego zobowiązania.

/dowód: kserokopia pisma pozwanej z 28.09.2017 r. – k 46 i potwierdzenie realizacji płatności – k – 45/

Sąd zważył co następuje:

Ustaień powyższych sąd dokonał na podstawie dokumentów, których prawdziwości żadna ze stron nie kwestionowała.

Oczywistym było, że roszczenie strony powodowej związane było z prowadzeniem działalności gospodarczej przez udzielającego kredyt i stosuje się do niego, stosownie do treści przepisu art. 118 k.c., trzyletni okres przedawnienia. Pozwana podniosła zarzut przedawnienia, co w myśl przepisu art. 117 § 2 k.c. oznacza, że mogła uchylić się od spełnienia niewątpliwego – w świetle przedstawionych dokumentów, a także samego stanowiska pozwanej – świadczenia wynikającego z umowy o kredyt gotówkowy z dnia 28 grudnia 2007 roku. Wypowiedzenie umowy przez stronę powodową spowodowało, że świadczenie było wymagalne od końca października 2008 roku. Umowa opiewała na okres 2 lat, tak więc najpóźniej z dniem 28 grudnia 2009 roku świadczenie wynikające z umowy stało się wymagalne w całości. Co za tym idzie, roszczenie udzielającego kredyt przedawniło się z końcem października 2011 roku, a najpóźniej w dniu 28 grudnia 2012 roku. Trafnie wskazuje przy tym pozwana – powołując się na stanowisko zawarte w wyroku Sadu Najwyższego z 2.04.2008 r. III CSK 302/07 (publ. LEX nr 398487) – że przedawnieniu uległy także odsetki dochodzone pozwem. Sąd Najwyższy w wymienionym, wyżej wyroku zauważył, że roszczenie o odsetki z tytułu opóźnienia przedawnia się po 3 latach zgodnie z art. 118 k.c. nie później jednak, niż z upływem terminu, w którym przedawnia się roszczenie o zapłatę kwoty głównej.

Przedstawiając pismo pozwanej z 28 września 2017 r. i fakt uiszczenia przez nią kwoty 175,00 zł strona powodowa podniosła, że pozwana uznała roszczenie, a to miałyby doprowadzić – stosownie do treści przepisu art. 123§ 1 pkt 2 k.c. – do przerwy biegu przedawnienia.

W pierwszym rzędzie należy zauważyć, że przerwanie biegu przedawnienia przez uznanie może dotyczyć wyłącznie roszczenia nieprzedawnionego (patrz. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z 12 października 2006 r. w sprawie I CSK 119/06). W świetle powyższego trzeba stwierdzić, że instytucja z przepisu art. 123 § 1 pkt 2 nie może mieć w niniejszej sprawie zastosowania, skoro do przedawnienia z umowy kredytu doszło najpóźniej z końcem 2012 roku.

Stosownie do uwag zawartych w uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego z 19 marca 1997 r., II CKN 46/97 (OSNC 1997, z. 10, poz. 10, poz. 143) należy rozważyć, czy uznanie przedawnionego już roszczenia nie zawiera także zrzeczenia korzystania z zarzutu przedawnienia, jeżeli z treści lub z okoliczności, w których oświadczenie to zostało złożone, wynika że taka właśnie była rzeczywista wola dłużnika.

W rozpatrywanej sprawie nie można w ogóle przyjąć, by pismo pozwanej z 28 września 2018 r. stanowiło uznanie, choćby niewłaściwe, acz nieskuteczne, roszczenia dochodzonego pozwem. Pozwana odnosi się do innych kwot, dokonuje wpłaty powołując się na wcześniejszą korespondencję dotyczącą 175,00 zł. Jak wskazał na rozprawie pełnomocnik pozwanej, pismo to i wpłata dotyczyły najprawdopodobniej jakiegoś innego zobowiązania. Treści powyższego pisma nie można więc tym bardziej zinterpretować jako dorozumianego zrzeczenia się zarzutu przedawnienia w rozumieniu przepisu art. 117 § 2 k.c. W doktrynie jak i orzecznictwie podkreśla się, że dorozumiane zrzeczenie się zarzutu przedawnienia musi znajdować szczególne uzasadnienie w okolicznościach, w jakich zostało złożone oświadczenie podmiotu zobowiązanego (patrz. wyrok SN z 5.06.2002 r., IV CKN 1013/00, Legalis; wyrok SN z 21.07.2004 r., V CK 620/03, BSN 2005, nr 2, s. 40; P. Machnikowski, w Gniwek, Machnikowski, Komentarz KC, 2014, s. 279, który wskazuje, że „zasady doświadczenia życiowego przemawiają (...) przeciwko przyjęciu, że zobowiązany dokonał jednoznacznie niekorzystnej dla siebie czynności prawnej”).

Powyższe przesadziło, że przy zgłoszonym przez pozwaną zarzucie przedawnienia, powództwo strony powodowej podlegało oddaleniu.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie przepisu art. 98 k.p.c. Na koszty te składały się: 1800,00 zł – wynagrodzenie radcy prawnego (§ 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22.10.2015 r w sprawie opłat za czynności radców prawnych), 17,00 zł – opłata skarbową od pełnomocnictwa.